

Jacobo
Feijóo
Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió DRAKAR

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, aquí hauràs de prendre decisions, i cada cop que ho facis, la teva aventura canviarà. Pensa bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGIS.

A més, recorda que, si et cal ajuda en la teva aventura, sempre pots consultar la WikiKronos a l'última pàgina del llibre.

Ah, i jo soc en Kraki.
I aquest pallús d'aquí
és en Gobelet.

No saps mai quan et cridaran de Kronos! Al món hi ha diversos fusos horaris, i els arqueòlegs no paren de treballar. En qualsevol moment apareixen nous misteris i es requereixen noves missions. No hi ha mai prou agents! Però, a vegades, els de Kronos són d'allò més inoportuns.

Estàs mirant una pel·lícula de por que et fa arraulir-te al sofà i abraçar-te a un coixí. Just quan la pel·lícula arriba al seu clímax de màxima tensió, reps un missatge:

Amb els genolls tremolant, aconsegueixes arribar al cementiri. Aquests de Kronos cada dia s'amaguen en llocs més estranys! Al cap de poc trobes el mausoleu d'aquell tal Karlief. És idèntic al misteriós mausoleu de Hannah Courtoy a Anglaterra. La seva pesada porta és de bronze i sembla no haver-se obert des que es va tancar. Hi ha una estranya inscripció que diu «Tempus fugit».

Empasses saliva i piques amb els artells. Després d'uns instants de tensió, la porta s'obre misteriosament i veus una

escala de marbre negre plena de molsa que s'interna en les profunditats. Baixes fins al fons, reunint el poc valor que et queda, i trobes un habitacle enorme sota terra, on els teus amics i agents de Kronos treballen incessantment. En un cantó, dues figures espectrals transparents et miren mig ocultes entre les ombres.

–Ostres! Ai, mare! –crides, a punt de l'infart.

–Vaja, ni que haguessis vist fantasmes! –et contesta l'Oriol Vila deixant per un moment els seus aparells informàtics.

–Hola de nou –afegeix la veu cavernosa del major Iker Echevarría, que està acabant d'engreixar el seu bastó-estoc.

La teva cara està més pàl·lida que una làpida, i balboteges sense poder articular paraula, assenyalant els dos fantasmes del cantó amb un dit més tremolós que un flam.

–Ah, aquells! –afegeix l'Iria Carballo darrere de les seves ulleres de bibliotecària–. No t'espantis. Són bons amics nostres. I molt divertits!, hi, hi, hi –remata amb el seu riure rialler.

–Te'ls presento –interromp la directora Maria Garcia–. Són Martín Pinturero i Jacobo Marley.

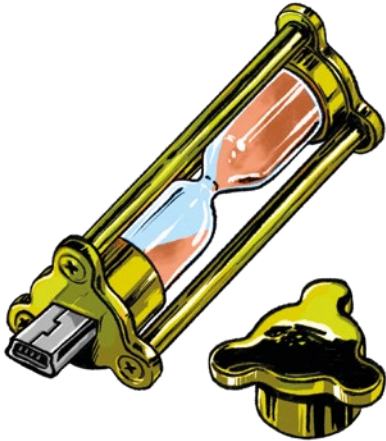
Els espectres et somriuen i et saluden afablement amb la mà, sense dir res. Definitivament, no comprens un borrall.

–Bé –contestes, forçant el somriure–. Enteneu que no em trobo amb fantasmes tots els dies...

–Fantasmes? –s'estranya la directora Maria Garcia–. No, no. El Martín i el Jacobo són agents nostres que..., ehem..., han tingut un cert incident... diguem-ne... incòmode.

–Incident del tipus «aquests estan més morts que mòmies»? –preguntes, pres de la contrarietat.

–No, aquesta vegada no l’han dinyada –respon l’Oriol amb el seu típic humor cíníc–. Estaven en una missió a Escandinàvia i els nostres enemics de Kraken van aconseguir interceptar-los l’usb quan encara no havia acabat de caure tota la sorra. Ja saps com són de perillosos @Dhampir i @Spektra i la seva habilitat per disfressar-se. Jo, en el teu cas, me n’apartaria si te’ls trobes.

–I gràcies a la «broma» d’aquells dos canalles –interromp en Jacobo–, en Martín i jo ens hem quedat entre dos plans del temps. No estem ni aquí ni allà. Un assumpte de física quàntica, plans dimensionals i embolic científic, ja saps. Vaja, que el procés es va quedar a mig fer i nosaltres amb ell.

La directora Maria fa un gest per donar per conclosa la conversa i t’entrega el teu usb amb el rellotge de sorra i la teva càpsula del temps amb les bateries carregades al cent per cent.

–Ja saps: endolles l’usb i, en caure l’últim gra, canvies d’època. Si hi ha problemes, ens deixes un avís a la càpsula del temps perquè el trobin els arqueòlegs o ens envies un missatge amb el mòbil. I no et quedis sense bateria!

Sense donar-te temps per respondre, el major Iker Echevarría enfunda el seu bastó-estoc i es dirigeix a tu amb la seva veu ensordidora:

–No tinguis por. Ja t’he donat entrenament de sobres perquè sàpigues defensar-te amb armes o sense. A més, saps que sempre serem aquí per ajudar-te amb els coneixements culturals de l’Iria i els informàtics de l’Oriol.

Assenteixes amb el cap. Això és cert. No és la teva primera missió i en pitjors situacions t'has vist. En Martín aprofita i t'explica:

–Sospitem que els vikings van ser els primers a descobrir Amèrica. Les sagues nòrdiques ho suggereixen, però no en tenim proves. No obstant això, sembla que els arqueòlegs han trobat alguna cosa, encara que no ho tenen clar. Necessitem comprovar què passa i avançar-nos als agents de Kraken.

–Exacte –afegeix Jacobo–. I mentre investigàvem, algú ens va comentar que cert rei havia amagat un tresor. No sabem si és veritat o no, ni quin rei era. I just quan crèiem que teníem una bona pista..., bé, ens la van jugar ben jugada els malvats @Dhampir i @Spektra.

–És a dir, que em toca anar-hi a mi –afegeixes amb resignació.

La directora Maria Garcia s'encongeix d'espatlles: no et queda més remei; per això vas acceptar ser agent de Kronos!

–Podem enviar-te a Escandinàvia o a Islàndia. Tu tries. La primera opció podria donar-te les pistes que necessites. La segona és molt més arriscada i perillosa, però és més a prop d'Amèrica. No hi ha temps per perdre!

1. Si acceptes començar a Islàndia, continua per la **PÀGINA 79**.

2. Ves-te'n a la **PÀGINA 128** si prefereixes Escandinàvia.

3. O pots consultar la WikiKronos a la **PÀGINA 141** per informar-te millor i tornar després a aquesta.

–Tenim una llana meravellosa d’ovelles capturades a Eire, l’illa veïna a Anglaterra. S’hi poden teixir bones capes i capells que us protegiran del fred hivern nòrdic.

Harald *Blåtand* Gormsson muda una mica el gest.

–Bé, no et dic que estigui malament. En comprarem algunes bales. Amb un parell tindrem prou quilos de llana per a tots nosaltres.

Harald *Blåtand* Gormsson fa un gest, i dos dels seus homes porten un bagul. A dins hi ha armes, roba i una bossa de cuir de la qual extreu algunes monedes per pagar-te.

–Crec que un *eyrir* i dos *örtug* són un preu generós. No et pensis que al meu *baggi* de cuir hi hagi gaire més or!

–Vaja –aprofites per dir–. Doncs sí que va haver de ser una ruïna, la guerra contra el teu fill Sven. Tens fama de ser un rei adinerat i poderós.

–I ho soc –et diu Bluetooth–, però he hagut d’enterrar el meu tresor en aquesta illa. El meu fill Sven ens el vol arrabassar i ja ens està trepitjant els talons. Quan finalment el derrotem nosaltres a ell, tornarem a buscar l’or.

Et poses en tensió. Has descobert que la llegenda del tresor de Harald *Blåtand* Gormsson era certa! Només et queda comprovar un últim detall.

–Fas bé, Harald –dius–. Molts voldran quedar-se l’or i les joies, i com més el guardis, millor.

–Sí, cert! –contesta un dels soldats de Harald–. Fa poc van venir dos personatges estranys que quasi el descobreixen, però, per sort, van desaparèixer com havien vingut sense saber realment com buscar-lo.

Aquest home parla de Jacobo Marley i Martín Pinturero! Estàs a punt d'obrir la boca per dir-los que els coneixes, però el teu instint et recomana que no ho facis. En aquest moment, l'Olaf interromp:

–Fet el tracte, fet el negoci. Et donem la llana i ens emportem l'or, Harald *Blåtand* Gormsson. Ha sigut un plaer.

L'Olaf fa mitja volta amb els seus. Aprofitant un descuit, treus el teu telèfon per observar, maleït sigui!, que ja no té bateria. T'has entretingut massa i encara no has aconseguit saber si els vikings van aconseguir o no arribar a Amèrica.

Mentre la Grimhild, l'Aude i l'Olaf despleguen la vela i Harald *Blåtand* Gormsson i els seus transporten les bales de llana, treus discretament la càpsula del temps i deixes un missatge als arqueòlegs del futur.

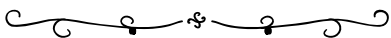
Amagues la càpsula entre les fortes arrels d'un roure i corres al *knarr*, que ja comença a deixar la riba.

–Espereu-me! M'uneixo a vosaltres!

L'Aude t'ajuda a pujar per la borda. Una vegada a bord, et posa les mans a les espatlles i et mira als ulls:

–Tenim moltes aventures per davant. Ja ets dels nostres.

Fi.
INTENTA-HO DE NOU
AMB UNES ALTRES OPCIONS!

La directora Maria Garcia et mira sorpresa.

–Vaja. Sembla que has avortat la missió. Suposo que les coses se't complicaven i vas escapar a l'últim moment. Precisament tenim, just ara, un misteri candent en l'època vikinga –t'explica.

Sense perdre ni un minut, Maria Garcia li fa un gest a la bibliotecària Iria Carballo, que li entrega un expedient.

–Tenim algunes pistes que ens porten a pensar que els vikings van descobrir Amèrica, però no n'estem segurs. A més, els nostres agents Jacobo Marley i Martín Pinturero quasi troben un tresor viking que es creia perdut, encara que els van *despatxar* a l'últim moment, ja m'entens.

–Hem d'esbrinar tot el possible sobre aquest tresor i també si els vikings van arribar a Amèrica –confirma el major Iker Echevarría.

–Així que et toca decidir on vols que t'enviem –somriu el hacker Oriol Vila, amb el seu etern somriure tort i alçant el teu usb amb el rellotge de sorra–. Islàndia o Escandinàvia?

1. Si acceptes començar a Islàndia, continua per la **PÀGINA 79**.
2. Ves-te'n a la **PÀGINA 128** si prefereixes Escandinàvia.
3. O pots consultar la WikiKronos a la **PÀGINA 141** per informar-te millor i tornar després a aquesta.

Bizanci sembla una bona elecció. En aquesta època de la història, l'imperi bizantí és el lloc més ric del planeta. Segurament és ple d'aventurers, comerciants i gent de tot el món, la qual cosa t'ajudarà a trobar una bona pista que et serveixi per a la teva recerca.

L'Olaf aprova la teva decisió i afegeix:

–Ves per on, entre la nostra tripulació tenim un *thrall* bizantí anomenat Leo el Diaca. Ens servirà d'ajuda.

–*Thrall?* –preguntes.

–Un esclau –et contesta la Grimhild–. Els vikings atrapen gent en les seves incursions i l'esclavitzen per utilitzar-la després en les batalles. No importa si els maten. Però si es fan remers, llavors poden arribar a ser homes *bonden*, lliures.

–Per això prefereixo el cristianisme –interromp en Leo–. Tracta millor la gent que la religió salvatge dels escandinaus.

–La nostra religió sempre serà la d'Odin i Thor, la del llamp i el tro, la dels corbs Hugin i Munin, la de les valquíries i els llops Geri i Freki, que devoren els cadàvers caiguts en la batalla. La religió que ens va portar a ser braus i lluitadors, i no tous i hipòcrites com tu –afegeix una veu des del vaixell.

Mireu en Leo i l'altra persona que ha parlat.

–Aquella dona diu ser la Freydis, filla d'Erik el Roig –et murmura l'Olaf–. No sabem d'on ha sortit, però creiem que té un passat fosc a Groenlàndia. No sé si refiar-me'n.

–Algun dia la creu cristiana vencerà el martell de Thor –respon Leo el Diaca–. Si fas el bé, les coses solen anar millor que si vas per la vida com una salvatge.

L'Olaf interromp la discussió donant ordres a tort i a dret i, finalment, us feu a la mar. Al cap de pocs dies, arribeu a la costa de Rússia i comenceu a baixar pel riu Volga.

–Creia que Bizanci era al mar Mediterrani –dius a l'Olaf, dubtant dels teus coneixements en geografia.

–I és allà. Però en lloc de donar la volta pel regne dels francs i després girar fins al Mediterrani, és més ràpid seguir pel riu. Ens portarà directe a Bizanci –et contesta, somrient.

És increïble veure com n'eren de bons navegants, els escandinaus. Podien utilitzar els seus vaixells a la mar i als rius indistintament. No els parava res.

Passen els dies. La Freydis no es relaciona amb ningú i prefereix estar sola. Et fa la sensació que la resta de la tripulació desconfia d'ella. Tu, per contra, parles amb ells i aprens coses molt interessants, com ara que els vikings no coneixen els mapes o que utilitzen una pedra anomenada calamida per fer brúixoles molt primitives. Aprens a orientar-te per la posició del sol i pels ocells, i a usar l'espata, una pedra translúcida que polaritza el sol quan hi ha núvols i et permet mirar-lo per situar la teva posició sense que et faci mal als ulls.

Abans del que suposaves, arribeu al mar Negre i albireu les costes de Bizanci. Els negocis no us van malament i

aconseguíu vendre tota la mercaderia en uns dies. Heu guanyat or de sobres, però segueixes sense tenir pistes per a la teva missió. La bateria del teu telèfon corre el perill d'acabar-se en qualsevol moment. Quan ja es parla de donar la volta, la Freydis se t'acosta aprofitant que no us veu ningú.

–Vaig ser aquí abans servint en la guàrdia varega –et diu–. Vine amb mi i et presentaré en Hastein. Té un càrrec important a la cort i sap moltes coses. Es rumoreja que un antic guàrdia, Harald *Blåtand* Gormsson, va robar un tresor de Bizanci i se'l va emportar al nord. Segur que en Hastein sap el lloc exacte on es troba.

–Què és això de la guàrdia varega? –preguntes a la Freydis.

–La guàrdia personal de l'emperador Basili. Els escandinaus som els millors i els seus preferits. Solem estar a Miklagard, que uns altres anomenen Constantinoble. Protegim l'emperador amb la nostra vida, i ell ens paga un quilo d'or a l'any, a més de donar-nos regals i un habitatge luxós. No com els d'Escandinàvia, comunals i plens de gent, sinó un per a nosaltres sols. Venim des de lluny per aquesta feina!

–... on dureu poc perquè beveu massa aiguamel amb alcohol, que us fa mal al cos! –contesta sobtadament Leo el Diaca–. Millor vine amb mi! Aquesta és la meva terra i et podré ajudar. De Bizanci sovint surten vaixells per negociar Mediterrani enllà. Podrem arribar fins a Al-Àndalus, i d'allí anirem a Santiago de Compostel·la, a Jakobsland. Enlloc hi ha més tresors que a les esglésies i convents d'aquella terra. Molts nòrdics hi acudeixen sovint per emportar-se el seu botí i després salpen pel gran mar més enllà de Groenlàndia.

Quin dubte! D'una banda, és bona idea unir-te a la guàrdia varega de l'emperador. Potser en Hastein et dirà on amaga el seu tresor Harald *Blåtand* Gormsson. Però, d'altra banda, la idea de Leo el Diaca no és dolenta. Al-Àndalus va ser el nom de l'imperi musulmà que va regnar en bona part d'Espanya, i, com bé saps, els espanyols van descobrir Amèrica més tard. Potser va ser un viking qui els va explicar, en una d'aquelles incursions a Jakobsland, quin era el camí per travessar l'Atlàntic?

Se't mengen els dubtes. El trajecte fins a Jakobsland és llarg i penós, i encara que podries trobar la clau que resolgui la teva missió, res et garanteix que aconseguixis arribar-hi, o almenys sortir amb vida, d'Al-Àndalus. Tot i això, triar la guàrdia varega no és millor. Té fama de ser ferotge i despietada. Atrapen pirates, maten traïdors, lluiten i no tenen por. Qui et diu que no et tallaran el coll per fer massa preguntes? Però entre ells es protegeixen, i si vas de part de la Freydis, t'ajudaran.

Els teus amics s'impacienten i has de decidir. Què faria un autèntic viking en el teu cas?

1. Anar-se'n amb la guàrdia varega? Segueix per la **PÀGINA 47**.
2. Salpar cap a Al-Àndalus? Continua a la **PÀGINA 115**.